కథా కౌముది

అలోఖి

తిరుమలశ్రీ

"రాత్రులు గజ్జెల చప్పుళ్ళు వినిపిస్తూంటాయి. ఈ ఫ్లాట్స్ లో ఎవరైనా డ్యాన్స్ నేర్చుకుంటున్నారా, తాయారూ?" అంటూ యథాలాపంగా అడిగింది చరిత.

కూరగాయలు తరిగిపెడుతూన్న పనిమనిషి మంగతాయారు చటుక్కున తలెత్తి చరిత కళ్ళలోకి చురుగ్గా చూసింది.

సాంబారు పెట్టడానికని ప్లాస్టిక్ డబ్బాలోంచి కందిపప్పు తీస్తూన్న చరిత, ఆ చూపులు ఏదో తేడాగా అనిపించడంతో, "ఎందుకలా చూస్తున్నావ్?" అనడిగింది చిత్రంగా.

మంగతాయారు వెంటనే జవాబివ్వలేదు. రెండు నిముషాలు ఆగి తల వంచుకుని నెమ్మదిగా అంది, "ఈ కాంప్లెక్స్ లో డ్యాన్స్ నేర్చుకుంటున్నవారెవరూ లేరమ్మా".

చరిత విస్తుపోయి, "మరైతే అర్ధరాత్రి మద్దెల దరువన్నట్టు...అందరూ నిద్రపోయే వేళ ఆ గజ్జెల చప్పుళ్ళేమిటి!?" అంది.

'అన్నా కాంప్లెక్స్' లో థర్డ్ ఫ్లోర్ లో ఉన్న ఆ ఫ్లాట్ లో చరిత, ఆమె భర్త హరీశ్ అద్దెకు దిగి నెల్లాళ్ళయింది. అక్కడకు వచ్చినప్పట్నుంచీ తరచు రాత్రి వేళలో ఎవరో కాళ్ళకు గజ్జెలు కట్టుకుని నడుస్తూన్న శబ్దాలు వినవవస్తున్నాయి.

ఓ రోజు, "రాత్రులు గజ్జెల చప్పుళ్ళు వినిపిస్తే లక్ష్మీదేవి తిరుగుతోందంటారు' అని చరిత అంటే, 'దయ్యాలు కూడా కావచ్చుగదా!' అన్నాడు హరీశ్ ఆమెను భయపెట్టేందుకని. 'హుఁ' అంటూ కోపంగా మోచేత్తో అతని ఛాతీ పైన పొడిచింది ఆమె.

'లేకుంటే ఏమిటోయ్! రాత్రులు గజ్జెల చప్పుడు వినిపిస్తే దేవతో, దయ్యమేనా! ఈ ఫ్లాట్స్ లో ఎవరో డ్యాన్స్ ప్రాక్టీస్ చేస్తూండవచ్చుగదా" అని హరీశ్ నవ్వడంతో, 'నిజమే' ననిపించింది.

చరితకు పాతికేళ్ళుంటాయి. హరీశ్ ఆమె కంటె ఐదేళ్ళు పెద్దవాడు. వారి పెళ్ళయి మూడేళ్ళయింది. పెళ్ళినాటికి హైదరాబాద్ లో ఓ గవర్నమెంట్ కాలేజ్ లో బోటనీలో అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్ గా పనిచేసేవాడు హరీశ్. ఆ మధ్య చెన్నై లోని ఓ ప్రముఖ ప్రైవేట్ పి.జి. కాలేజ్ లో రెట్టింపు జీతంతో ప్రొఫెసర్ గా ఉద్యోగం రావడంతో మూణ్ణెల్ల క్రితం వచ్చి జాయినయ్యాడు. అతను పనిచేసే కాలేజ్ తాంబరంలో ఉంది. అక్కడకు దగ్గరగా ఉన్న 'అన్నా కాంప్లెక్స్' లో ఫ్లాట్ అద్దెకు తీసుకుని భార్యను తీసుకువచ్చాడు. ఇంకా పిల్లలు కావాలనుకోనందున ఇద్దరే ఉంటున్నారు. ఆ కాంప్లెక్స్ లోని ఇళ్ళలో పనిచేస్తూన్న తెలుగు తెలిసిన నలభై ఏళ్ళ మంగతాయారును ఇంటి పనిలో సాయం చేయడానికి పెట్టుకున్నారు.

హరీశ్ వారం క్రితం అఫీషియల్ టూర్ మీద మెట్టుపాలయం వెళ్ళాడు. తన పరిశోధనలకు అవసరమైన మెడిసినల్ ప్లాంట్స్ అన్వేషణలో ఫారెస్ట్ ఏరియాస్ కు వెళ్తూండడం అలవాటు అతనికి.

"చరితమ్మా! నువ్వు భయపడనంటే ఓ విషయం చెబుతాను," అన్న పనిమనిషి వంక ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది చరిత.

చరిత వాళ్ళుండే ఫ్లాట్ కి ఎడమ వైపున్న ఫ్లాట్లో కొత్త దంపతులు ఉండేవాళ్ళు. పెళ్ళిలో పుచ్చుకున్న కట్నం చాలక, ఇంకా ఇంకా తీసుకురమ్మని భార్యను వేధించేవాడు భర్త. ఆ పిల్లను హింసిస్తూండేవాడు. ఏం జరిగిందో తెలియదు, ఓ రోజున ఆ పిల్ల ఇంట్లోనే మంటల్లో దహనమైపోయింది. భర్త కిరసనాయిలు పోసి కాల్చేసాడని కొందరూ, బాధలు భరించలేక ఆ పిల్ల ఆత్మహత్య చేసుకుందని కొందరూ చెప్పుకున్నారు... అది జరిగి ఏడాదయింది. అప్పట్నుంచీ ఆ ఫ్లాట్ ఖాళీగానే ఉంది. ఆ సంగతి తెలిసి ఎవరూ అందులో అద్దెకు దిగడంలేదు. చనిపోయిన పిల్ల పేరు కుముదం. తెల్లగా చక్కగా ఉండేది. కాళ్ళకు మువ్వల పట్టీలతో ఆ పిల్ల నడుస్తూంటే నాట్యం చేసినట్టుండేది... ఇప్పటికీ అప్పుడప్పుడు రాత్రులు ఆమె మువ్వల పట్టీల శబ్దాలు వినిపిస్తూంటాయని చెప్పుకుంటూంటారు. బలవంతపు చావు వల్ల కుముదం దయ్యమయిందన్న పుకారు ఉంది... మంగతాయారు చెప్పింది ఆలకించి భయంతో బిగుసుకుపోయింది చరిత.

"నిన్ను భయపెట్టాలని కాదుగాని, కొంచెం జాగ్రత్తగా ఉంటావని చెబుతున్నానమ్మా" అంది పనిమనిషి. "కుముదం నిజంగానే దయ్యం అయ్యుంటే, ఇంతవరకు ఆమె ఎవరికీ ఏ హానీ తలపెట్టిన దాఖలాలు లేవు".

కుముదం ఉదంతం ఆలకించినప్పట్నుంచీ రాత్రులు ఇంట్లో ఫ్రీగా తిరగలేకపోతోంది చరిత. ఎక్కడ ఏ చిన్న చప్పుడు వినిపించినా గుండె గతుక్కుమంటోంది. భర్త టూర్ నుండి ఎప్పుడు తిరిగివస్తాడా అని ఎదురుచూడసాగింది.

2

సుమారు వందేళ్ళ క్రితం –

హిమాలయాలలోని ఓ కొండ గుహలో ముప్పై అడుగుల ఎత్తున్న కాళికాదేవి విగ్రహం పెద్ద పెద్ద కనుగ్రుడ్లతో, నాలుక చాచుకుని భయంకరంగా ఉంది. దేవి ముంగిట మానవ కపాలాలతో ఏర్పరచిన చతురస్రం ఎర్రటి, తెల్లటి ముగ్గులతో, పూలతో, నిమ్మకాయలతో నిండియుంది. దట్టమైన ధూపం ఎగసిపడుతోంది. గుహ అంతటా ఓ విధమైన వాసనతో గుప్పుమంటోంది.

దేవి విగ్రహం ఎదుట బాసింపట్టు వేసుక్కూర్చుని కన్నులు మూసుకుని ధ్యానముద్రలో ఉంది అలోఖి. ఏళ్ళ తపోబలంతో మాంత్రిక–తాంత్రిక శక్తులను సిద్ధంచేసుకున్న ఆ మాంత్రికురాలికి యాభై ఏళ్ళుంటాయి. సన్నగా పొడవుగా ఉంటుంది. కాషాయ దుస్తులలో, మెళ్ళో రుద్రాక్షలు, మానవ పుర్రెల హారంతో, ఒళ్ళంతా విభూతి రేఖలతో, నుదుటిపైన రూపాయకాసంత ఎర్రటి కుంకుమబొట్టుతో...క్రూరత్వం ఉట్టిపడే వదనంతో వికృతంగా ఉంది ఆమె. ఓ పక్క మంత్రదండం, మరో పక్క పొడవాటి పదునైన ఖడ్గం. అలోఖి సంతరించుకున్న క్షుద్రశక్తులు అపారం, తిరుగులేనివి.

కన్నులు మూసుకుని మంత్రోచ్చాటన కావిస్తోన్న అలోఖి కంఠం ఆ గుహలో మార్మ్రోగుతూంటే...సశరీరులు కొన్ని, అశరీరులు కొన్ని వింత ఆకారాలలో ఉన్న క్షుద్రశక్తులు విచిత్ర శబ్దాలను చేస్తూ ఆమె చుట్టూ తిరుగాడుతూంటే...ఓ భయానక వాతావరణం నెలకొని యున్నదక్కడ.

అలోఖి వంక భయంతో ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తోంది కంచుకి. అలోఖి శిష్యురాలు. పాతికేళ్ళుంటాయి. మంత్రోచ్చాటన పూర్తికాగానే అలోఖి కళ్ళు తెరుస్తుంది. అవి విస్ఫులింగాలలా మెరుస్తాయి. ఆ తరువాత జరుగబోయేది తలచుకుని గాలి తాకిడికి గురైన ఆకులా అల్లాడిపోయింది కంచుకి.

దేవి ఎదుటనున్న చక్రాసనంలో పడున్న యువకుడి వంక చూసింది. ఇరవయ్యేళ్ళ ప్రాయంలో నవయవ్వనంతో ఉన్నాడు. కాళ్ళు, చేతులు బంధింపబడి తెలివిలేకుండా పడున్నాడు. కాసేపట్లో కాళికాదేవికి బలికానున్న ఆ యువకుడి వంక జాలిగా చూసింది.

కాసేపటికి మంత్రోచ్చారణ ఆగిపోయింది. అలోఖి కన్నులు తెరచింది. అగ్నిగోళాల వంటి ఎర్రటి కనులతో బలిమనిషి వంక చూసింది. మంత్రదండాన్ని ఆ యువకుడి చుట్టూ ముమ్మారు త్రిప్పింది.

కనులు తెరచి అయోమయంగా పరిసరాలను పరికించాడు అతను. ఎదుటనున్న నిలువెత్తు కాళికా విగ్రహాన్నీ, కట్టెదుట నిలుచున్న మాంత్రికురాలినీ చూసి ఖంగుతిన్నాడు. భయంతో వణికిపోయాడు. కట్లు త్రెంచుకోవడానికి పెనగులాడాడు.

అదే క్షణంలో ఖడ్గం అందుకున్న అలోఖి, 'జై మహంకాళీ!' అంటూ ఒకే వ్రేటితో అతని తల నరికేసింది. యువకుడి శిరస్సు ఎగిరివెళ్ళి దేవి పాదాల వద్ద పడింది. అతని మొండెం నుండి రుధిర ధారలు ఎగజిమ్మి దేవికి రక్తతర్పణం చేసాయి.

'జై మహంకాళీ!...జై దుర్గా భవానీ!...జై భైరవీ!...' ఉద్వేగంతో కూడిన అలోఖి కంఠం భయంకరంగా గుహలో మార్మోగింది. యువకుడి మొండెం కొద్ది క్షణాలు విలవిల కొట్టుకుని నిశ్చలంగా అయిపోయింది.

ఆ భయానక దృశ్యాన్ని గాంచలేక కన్నులు మూసుకుంది కంచుకి.

"అహ్హహ్హా...పది...పది బలులయ్యాయి. ఇంక ఒకడు...ఇంకొొక్కడు...ఒకే ఒక్కణ్ణి బలి ఇస్తే నా ఈప్సితం నెరవేరుతుంది. జరామరణాలు ఎరుగని నవజవ్వని నౌతాను. అహ్హహ్హా..." పిచ్చి పట్టిందానిలా అరచింది అలోఖి.

మృత్యువును, వృద్ధాప్యాన్నీ జయించి అపూర్వ సౌందర్యం సంతరించుకుని నిత్య యవ్వనంతో శాశ్వతంగా విలసిల్లాలన్న వాంఛతో దశాబ్దం క్రితం కాళికాదేవిని ఉపాసిస్తే – 'నవయవ్వనులు, అవివాహితులూనైన యువకులు పదకొండుమందిని...ఏడాది కొకరుగా...కార్తీక పూర్ణిమ రోజున కాళికి బలి ఇస్తే, ఆమె కోర్కె నెరవేరుతుందని...' అశరీరవాణి పలకడంతో, త్రికరణశుద్ధిగా అందుకు పూనుకుంది అలోఖి. అనేక సంవత్సరాల తపోదీక్షలో కోల్పోయిన వయసును, యవ్వనాన్నీ తిరిగి పొందాలనీ, కామవాంఛలను తీర్చుకోవాలనీ తపించిపోయింది.

తన మంత్ర తంత్రాలను, కుతంత్రాన్నీ ప్రయోగించి అవివాహిత యువకుల్ని తీసుకువచ్చి ప్రతి కార్తీక పూర్ణిమకూ కాళికాదేవికి బలి ఇవ్వసాగింది అలోఖి... ఐదేళ్ళ ప్రాయంలో కంచుకిని బలి ఇవ్వడానికని ఎత్తుకువచ్చింది అలోఖి. ఆ పిల్లకు ఆయుస్సు నిండని కారణంగా, కారణాంతరాలవల్ల ఆ పసిదాని బలి ఆగిపోయింది. ఆ పిల్లను తన దగ్గరే ఉంచుకుని పెంచి పెద్ద చేసింది అలోఖి. కంచుకి అన్న పేరు తానే పెట్టింది. తన పూజాపునస్కారాలలో సహకరించేటట్టు తర్ఫీదు ఇచ్చింది. కంచుకిలో అందం కంటె ఆకర్షణ ఎక్కువ. ఆ గుహ తప్ప బైటి ప్రపంచం ఎరుగదు. అలోఖినే అమ్మగా అనుకుంటుంది. ఆమె చేసే హింసాత్మక చర్యలు నచ్చకపోయినా నిస్సహాయతతో సహకరిస్తుంది. అలోఖి ఏడాదికోసారి యువకుల్ని తెచ్చి బలి ఇస్తూంటే ఆ పిల్ల మనసు విలవిలలాడిపోయేది. కాని అలోఖికి ఎదురు చెప్పే సత్తా ఆమెకే కాదు, అలోఖి చుట్టు పరిభ్రమించే క్షుద్రశక్తులకు సైతం లేదు.

#

ఏడాది గిర్రున తిరిగివచ్చింది...అది పదకొండవ కార్తీక పూర్ణిమ. నాటితో అలోఖి చిరకాల వాంఛ నెరవేరబోతోంది... పున్నమికి నెల్లాళ్ళ ముందే ఇరవై రెండేళ్ళ ఓ సుందర యువకుణ్ణి ఎత్తుకువచ్చి తన స్థావరంలో బంధించింది అలోఖి. ఆ యువకుడి అందానికి సమ్మోహితురాలైన కంచుకి, అతను అలోఖి కత్తికి బలికాబోవడం తలచుకుని విలవిల్లాడిపోయింది. ఆ యువకుడు కూడా తొలిచూపులోనే కంచుకి పైన మనసు పారేసుకున్నాడు.

కార్తీక పూర్ణిమ నాటి రాత్రి –

నదిలో శుద్ధి అయి వచ్చి యథావిధిగా కాళికాదేవికి పూజ చేసింది అలోఖి. ఆ యువకుడికి తెలివి తప్పించి ముగ్గులో పడుకోబెట్టింది. కన్నులు మూసుకుని మంత్రోచ్చాటన సాగించింది.

ఆ రోజు ఆమెలో ఉద్విగ్నత అధికంగా ఉంది. అందుక్కారణం – నాటితో తన రూపం, జీవితం మారిపోనున్నాయి. వికృత రూపం, వికార వదనం పోయి అప్సరసలను తలదన్నే సుందరాంగిగా నవయవ్వనంతో రూపాంతరం చెందబోతోంది. ముదిమి, మృత్యువులకు అతీతంగా యుగాలు మారినా మృత్యుంజయగా మిగిలిపోతుంది. తాను సాధించిన అతీత శక్తులతో లోకంలోని అందమైన యువకుల యవ్వనాన్ని జుర్రుకుంటుంది. అమర సౌఖ్యాలను అనుభవిస్తుంది.

మంత్రోచ్చాటన ముగించి లేచి నిల్చుంది అలోఖి. మంత్రదండంతో ఆ యువకుడికి తెలివి తెప్పించింది. అతను కన్నులు తెరవగానే, "దేవికి బలికాబోతూన్న నువ్వు అదృష్టవంతుడివిరా డింభకా!" అంటూ, కంచుకి అందించబోయే ఖడ్గం కోసం చేయి చాచింది.

అదే క్షణంలో – మెరుపులా ఖడ్గంతో అలోఖి కంఠం నరికేసింది కంచుకి, మదిలోనే కాళికామాతను తలచుకుంటూ. అలోఖి తల ఎగిరి దేవి పాదాల చెంత పడింది. ఆమె మొండెం నుండి ఎగసిన వెచ్చటి నెత్తురు దేవికి అభిషేకం చేసింది.

మరుక్షణంలో భూకంపం వచ్చినట్టు ఆ గుహ అంతా అల్లాడిపోయింది. భూత, ప్రేత, పిశాచ గణం యొక్క హాహాకారాలతో దద్దరిల్లిపోయింది. దేవి విగ్రహం వద్ద నున్న గంటలు విడవకుండా మ్రోగాయి. మిరుమిట్లు గొలిపే వెలుతురుకు తట్టుకోలేక కళ్ళు మూసుకున్నారు కంచుకి, యువకుడూను...కన్నులు తెరచేసరికి కాళికాదేవి వారి ముందు ప్రత్యక్షమయింది. అవాక్కయి, అప్రయత్నంగానే దేవికి ప్రణమిల్లారు ఇద్దరూ.

"వత్సా! అలోఖి కోరుకున్న వరం మీకు ప్రసాదిస్తాను..." అంటూన్న దేవి పలుకులకు అడ్డు తగులుతూ, "మాతా! జరామరణాలు లేని జీవితం భారమే తప్ప ఆనందదాయకం ఎలా ఔతుంది? అట్టి ఘోర వరం మాకొద్దు. నీ దర్శన భాగ్యంతో పునీతులమైన మాకు నీ ఆశీర్వచనమే కోటి వరాల మూట!" అన్నాడు యువకుడు. కంచుకి అతనికి వత్తాసు పలుకుతూ, "ఈ మంత్రగత్తె యొక్క పాపపు కృత్యాలలో పాలు పంచుకున్న నా పాపాలకు నిష్కృతి కలిగించు మాతా!" అంటూ వేడుకుంది.

"తథాస్తు!" అంటూ ఆ జంటను ఆశీర్వదించి అదృశ్యమైపోయింది జగన్మాత.

అదే సమయంలో – అలోఖి ప్రేతాత్మ వాయుగుండంగా మారి గుహలోంచి విసురుగా బైటకు దూసుకుపోయింది....

3

రాత్రి డోర్ బెల్ మ్రోగడంతో పరుగెత్తుకు వచ్చి తలుపు తెరచింది చరిత. గుమ్మంలో భర్తను చూడగానే, "వచ్చేసారా!" అంటూ ఆనందంతో కౌగలించుకోబోయింది. అంతలోనే బ్రేక్ వేసినట్టు చటుక్కున ఆగిపోయింది.

హరీశ్ వెనుకనుండి వచ్చి అతని పక్కను నిల్చుంది ఓ యువతి. ఇరవయ్యేళ్ళుంటాయి. అందంగా ఉంది. చరిత చూపులు ఆమెకు అతుక్కుపోయాయి. హరీశ్ చిన్నగా పొడిదగ్గు దగ్గడంతో తేరుకుంది.

"ఈమె పేరు మల్లిక. వివరాలు తరువాత చెబుతాను. ముందు లోపలికి తీసుకువెళ్ళు" అన్నాడు హరీశ్. "కొద్దిరోజులపాటు ఈమె ఇక్కడే ఉంటుంది".

చరిత చిరునవ్వుతో స్నేహపూర్వకంగా ఆ యువతి చేయి పట్టుకుని లోపలికి తీసుకువెళ్ళింది. గెస్ట్ రూమ్ చూపించి, "స్నానం చేసిరా, మల్లికా! భోంచేద్దాం" అంది. రెండు అడుగులు వేసి, మళ్ళీ వెనక్కి వచ్చి, "నువ్వు చాలా అందంగా ఉన్నావ్!" అంది నవ్వుతూ.

పడక మంచం పైన మల్లిక గురించి భర్త చెప్పింది విని విస్తుపోయింది చరిత...హరీశ్ మెట్టుపాలయం అడవిలో మొక్కల కోసం తిరుగుతూంటే, ఆత్మహత్య చేసుకోబోయిన మల్లిక కనిపించింది. ఆమెను వారించి వివరాలడిగితే, తాను ప్రేమలో మోసపోయాననీ, ఇంటికి తిరిగివెళ్ళడం ఇష్టం లేదనీ, అందుకే చావాలనుకున్నాననీ చెప్పింది. ఆమెను ఓదార్చి తనతో తీసుకువచ్చాడు. కొద్ది రోజులు తమతోనే ఉంచుకుని, ఆమె మనసు కుదుటబడ్డాక మెల్లగా నచ్చజెప్పి ఇంటికి పంపించాలన్నది అతని ఆలోచన.

#

మల్లిక వచ్చి వారం అయిపోయింది. ఆమె తల్లిదండ్రుల వివరాలు రాబట్టడం సాధ్యం కాలేదు. ఓ రోజున మంగతాయారు మెల్లగా చరిత చెవిలో అంది, "నువ్వు నా కూతురిలాంటిదానవని చెబుతున్నాను, చరితమ్మా! తప్పుగా అనుకోకు. ఎంత మంచోడైనా మగాడు మగాడే! ఈ పిల్ల చాలా అందంగా ఉంది. ఎక్కువ రోజులు ఇంట్లో అట్టేపెట్టుకుని నీ కాపురంలో చిచ్చు పెట్టుకోకు". చరిత ఆమె వంక ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

4

హరీశ్ ఉన్న ఫ్లాట్ కు ఎడమ పక్క ఫ్లాట్ లో దయ్యం ఉందన్న పుకారు కారణంగా అందులోకి ఎవరూ అద్దెకు రావడంలేదు. అందువల్ల దాని యజమాని మాధవన్ ఇంట్లో శాంతి జరిపించడం కోసమని ఓ మంత్రగాణ్ణి తీసుకొచ్చాడు. అతని పేరు పణికర్. మళయాళీ. నలభయ్యేళ్ళుంటాయి. తెల్లటి ధోతి, కోరమీసాలతో, అగ్ని గోళాల్లాంటి మిడిగ్రుడ్లతో...నల్లగా, ఎత్తుగా ఉన్న అతగాడు ఒళ్ళంతా విభూతి పూసుకుని, నుదుటను పెద్ద కుంకుమ బొట్టు పెట్టుకుని భయంకరంగా ఉన్నాడు.

నట్టింట్లో ముగ్గులు వేసి పూలు, నిమ్మకాయలు పెట్టి ఆర్భాటంగా మంత్రాలు జపిస్తున్నాడు అతను. మాధవన్ దంపతులు దగ్గర కూర్చుని ఆ తతంగమంతా ఆసక్తితో తిలకిస్తున్నారు. వీధి గుమ్మం తెరచే ఉంది.

పూజ జరుగుతూండగా చల్లటి గాలి మంచులా పణికర్ శరీరాన్ని తాకింది. చలించిపోయి ఓ క్షణం ఒళ్ళంతా జలదరించింది. చటుక్కున గుమ్మం వైపు చూసి, ఉలికిపడ్డాడు.

గుమ్మంలో– తెల్లటి దుస్తులలో ఓ అందమైన యువతి నిల్చునియుంది!

"అదిగో, వచ్చేసింది...ఈ ఇంటిని ఆవాసం చేసుకున్న దయ్యం!" అంటూ ఉద్వేగంతో, 'ఓమ్...హ్రీమ్...క్లీమ్...' అంటూ స్వరం పెంచి జోరుగా మంత్రాలు చదవనారంభించాడు. మంత్రించిన జలాన్ని ఆమె పైకి చల్లబోయాడు... అదృశ్యమైపోయిం దామె!

మాధవన్ దంపతులు ఒకరి ముఖం ఒకరు చూసుకున్నారు. కారణం – గుమ్మం దగ్గర వారికెవరూ కనిపించలేదు.

"మాధవన్ గారూ! నా మంత్రాలకు దయ్యం స్పందించింది. నాకు భయపడి కనిపించినట్టే కనిపించి మాయమైపోయింది. వచ్చే ఆదివారం బహుళ అమావాస్య. ఆ రోజున స్మశానంలో ప్రత్యేక పూజ చేసి దీన్ని అక్కడకు రప్పిస్తాను. భూస్థాపితం చేస్తాను. మీరిక నిశ్చింతగా ఉండొచ్చును" అన్నాడు పణికర్. అందుకు అవసరమైన సొమ్ములు తీసుకుని నిష్క్రమించాడు.

#

ఆదివారం...అమావాస్య...అర్ధరాత్రి...

'అన్నా కాంప్లెక్స్' నైట్ వాచ్ మేన్ మురుగేశన్ మెయిన్ గేట్ దగ్గరున్న క్యాబిన్లో కూర్చుని కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు. పాతికేళ్ళుంటాయి అతనికి. గేట్ చప్పుడు వినిపించి ఉలికిపడి లేచాడు. కిటికీలోంచి తొంగిచూస్తే ఎవరో మెయిన్ గేట్ తెరచుకుని మళ్ళీ

మూయకుండా బైటకు వెళ్ళడం కనిపించింది. ఎవరా అనుకుంటూ బైటకు వెళ్ళాడు. గేట్ మూస్తూ పరీక్షగా చూస్తే, తెల్ల చీరలో ఉన్న స్త్రీ ఎవరో నడచుకుంటూ వెళ్ళడం కనిపించింది.

"యారది?" అంటూ అరచాడు. జవాబు రాలేదు. అంత రాత్రప్పుడు ఓ ఆడది ఒంటరిగా వెళ్ళడం వాడిలో కుతూహలం రేపింది. చప్పుడు చేయకుండా ఆమెను అనుసరించాడు.

అమావాస్య రాత్రి కావడంతో ఆ హిందూ స్మశానంలో కాటుకలాంటి చీకటి అలముకునియుంది. అక్కడక్కడ కాలుతూన్న కాష్టాల నుండి వస్తూన్న వెలుతురు అంధకారాన్ని బెదిరిస్తోంది. చర్మము, మాంసము కాలుతూన్న శివరకంపు గాలిలో ప్రయాణిస్తూ అంతటా వ్యాపిస్తోంది. ఎక్కణ్ణుండో నక్కల ఊళలు...గుడ్లగూబల అరుపులు...కీచురాళ్ళ ధ్వనులూ...స్మశాన సంగీతం ఆలపిస్తున్నాయి. కుక్క ఒకటి ఉండి ఉండి ఏడుస్తోంది, ఆప్తుల నెవరినీ కోల్పోయిన మనిషిలా! కపాలాలు ప్రేలుతూన్న చప్పుళ్ళు, ఏవేవో వింత శబ్దాలు...వాతావరణం భయానకంగా ఉంది. ఎంతటి ధైర్యవంతుడైనా ఆ వేళప్పుడు అక్కడ అడుగు పెడితే గుండె ఆగిపోవలసిందే!

స్మశానం లోపల ఓ చోట అలికి ముగ్గులు పెట్టాడు మంత్రగాడు పణికర్. ముగ్గుతో ఓ చదరం గీచి అందులో పసుపు, కుంకుమలు చల్లాడు. పూలు, నిమ్మకాయలు, మానవ పుర్రెలు, ఎముకలూ అందులో ఉంచాడు. అగ్నిగుండం తయారుచేసి అందులో ఆజ్యం వగైరాలను సమిధలుగా వేసాడు. క్షుద్రశక్తులను ఆకట్టుకునే మంత్రాలను గంభీర కంఠంతో స్మశానం ప్రతిధ్వనించేలా ఉచ్చరించసాగాడు.

కొంతసేపటికి తెల్ల చీర ధరించిన ఓ యువతి వచ్చి పణికర్ ఎదుట నిల్చుంది. ట్రాన్స్ లో ఉన్నదానిలా కనిపించింది.

"వచ్చావా? రా! ఈ ముగ్గులో కూర్చో. నీ జేజెమ్మల లాంటి ప్రేతాత్మలనే చిటికెలో లొంగదీసాను. నువ్వొక లెక్కా నాకు! ఈనాటితో నీ ఆటకట్టు. శాశ్వతంగా నిన్ను భూస్థాపితం చేస్తాను," అంటూ మంత్రాల జోరు హెచ్చించి, వేప రొబ్బలతో నీటిని ఆమె మీద జల్లసాగాడు.

ఓ క్షణం మంత్రగాడి వంక తీక్ష్ణంగా చూసిందామె. తరువాత నెమ్మదిగా కదలింది.

ఆమె వదనంలో ప్రస్ఫుటమౌతూన్న తీక్ష్ణతను, నిప్పులు కురిపిస్తూన్న కనులనూ చూసి ఓ క్షణం భీతితో వణికిపోయా డతను. మంత్రాల వేగాన్నీ, స్థాయినీ పెంచాడు.

ముగ్గులో కూర్చోలేదామె. అతని ఎదుటకు వచ్చి నిల్చుంది. ఏం జరుగుతోందో గ్రహించే లోపునే అతగాడి తలను రెండు చేతులతోనూ పట్టుకుని గిరగిరా త్రిప్పింది. ఆమె వదిలేసినా ఆ తల అలా బొంగరంలా తిరుగుతూనే ఉంది. మంత్రోచ్చాటన ఎప్పుడో గాల్లో కలిసిపోయింది.

ఆమెను వెంబడించి వచ్చిన మురుగేశన్, ఆ భయానక దృశ్యం చూసి అదరిపడ్డాడు. ఆమె దయ్యమో రక్తపిశాచో అయ్యుంటుందనిపించింది. భయంతో గుండె ఝుళ్ళుమంది. స్పృహ తప్పి నిలువునా కూలిపోయాడు.

మర్నాడు –

స్మశానంలో రెండు మృతదేహాలు కనిపించాయి. ఒకటి మంత్రగాడు పణికర్ ది. రెండవది, 'అన్నా కాంప్లెక్స్' నైట్ వాచ్ మేన్ మురుగేశన్ ది... పోస్ట్ మార్టెం రిపోర్ట్ ప్రకారం – పణికర్ మెడ విరిగి చనిపోతే, మురుగేశన్ గుండె ఆగి చనిపోయినట్లు తేలింది.

ఆ మరణాలు నగరంలో గొప్ప సంచలనం కలిగించాయి.

5

ఆ సంఘటన జరిగిన మూడవ రోజున –

రాత్రి ఏడు గంటలకు చరిత ఇంట్లో పని ముగించుకుని ఇంటికి బయలుదేరింది మంగతాయారు. అంతలో హఠాత్తుగా కరెంట్ పోయింది. స్టోర్ రూమ్ అలమరలో క్రొవ్వొత్తులు ఉంటాయనీ, తెచ్చి వెలిగించమనీ ఆమెకు పురమాయించింది చరిత. మంగతాయారు

అగ్గిపుల్ల వెలిగించి ఆ వెలుతురులో స్టోర్ రూమ్ కి వెళ్ళింది. పెద్ద క్రొవ్వొత్తి ఒకటి తీసుకుని వెలిగించింది. దాంతో వెనుదిరిగింది.

గుమ్మంలో తెల్ల చీర ధరించిన స్త్రీని అకస్మాత్తుగా చూడడంతో ఉలిక్కిపడింది. "మల్లికమ్మా?" అంది. ఆ పిల్ల ఎప్పుడూ తెల్ల చీరలే కడుతుంది.

జవాబులేదు. క్రొవ్వొత్తిని పైకెత్తి ముఖంలోకి పరీక్షగా చూసింది. గుండె ఝుళ్ళుమంది.

ఆ స్త్రీ – మొండెం వరకే ఉంది...! తల లేదు...!!

తల – ఆమె చేతిలో ఉంది...!!!

అంతే! భయంతో ఓ వెర్రికేక పెట్టి స్పృహతప్పి పడిపోయింది మంగతాయారు.

వంటింట్లో ఉన్న చరిత పనిమనిషి కేక విని తృళ్ళిపడింది. కంగారుగా స్టోర్ రూమ్ వైపు వెళ్ళబోతూంటే హఠాత్తుగా లైట్లు వెలిగాయి. ఒక్క ఉరుకులో స్టోర్ రూమ్ ని చేరుకున్న చరితకు, గుమ్మం లోపల చలనం లేకుండా పడున్న మంగతాయారు కనిపించింది.

"తాయారూ! తాయారూ! ఏం జరిగింది?" అంటూ కంగారుగా లేపబోతే ఆమెలో కదలిక లేదు. ఆ హడావిడికి మల్లిక అక్కడకు వచ్చింది.

"దీనికేమయిందో? ఎంత పిలిచినా పలకడంలేదు" కంగారుగా అంది చరిత. గుడ్లప్పగించడం మినహా మల్లిక ఏమీ మాట్లాడలేదు.

భార్య ఫోన్ కాల్ అందుకున్న హరీశ్ డాక్టర్ని తీసుకుని కంగారుగా ఇంటికి వచ్చాడు. డాక్టర్ మంగతాయారును పరీక్షించి ఫస్ట్ ఎయిడ్ ఇచ్చాడు. గుండె ఇంకా ఉద్వేగంతో కొట్టుకూంటూండడంతో ఆమె ఎందుకో విపరీతంగా భయపడుంటుందన్నాడు. అతని సలహా మేరకు ఆంబులెన్స్ తెప్పించి ఆమెను హాస్పిటల్లో చేర్పించాడు హరీశ్... మంగతాయారుకు ఏమయిందో బోధపడక అయోమయంలో పడిపోయారు ఆ దంపతులు.

#

ఓ రాత్రి గాఢ నిద్రలో ఉన్న చరిత ఎవరో లేపినట్టయి ఉలికిపడి లేచింది. లైట్ వేసి చూస్తే గదిలో ఎవరూ లేరు. మంచినీళ్ళు త్రాగి మళ్ళీ పడుకోబోయింది కాని, నిద్ర పట్టలేదు. ఎందుకో భయంగా అనిపించింది.

భర్తను లేపి, "ఏమండీ! నన్నెవరో కంచుకీ అని పిలుస్తూ కుదిపి లేపినట్టయింది" అంది భయంగా.

"పీడకలేదో వచ్చుంటుంది. మంచినీళ్ళు త్రాగి పడుకో" అన్నాడు హరీశ్ నిద్రమత్తులో.

చరిత ఏదో జ్ఞప్తికి తెచ్చుకోవడానికి ప్రయత్నించింది...'కంచుకీ! వంచకీ! నిన్ను నేను వదల!...' అన్న పలుకులు ఇంకా చెవుల్లో మార్మోగుతున్నాయి. భయంతో కళ్ళు మూసుకుని భర్తను గట్టిగా కావలించుకుంది.

#

మంగతాయారుకు మూడో రోజున కాని స్పృహ రాలేదు. తెలివిలోకి వచ్చినా, 'ఏం జరిగిందంటే' సరిగా చెప్పలేకపోతోంది. వెర్రిచూపులు చూస్తోంది. 'పేయి...పిశాచి...దెయ్యం...' అంటూ ఏదేదో మాట్లాడుతోంది. ఆమె ఏదో షాక్ కి గురయిందనీ, పూర్తిగా కోలుకునేంతవరకూ హాస్పిటల్లోనే ఆబ్జర్వేషన్లో ఉండాలనీ అన్నారు డాక్టర్లు.

#

చరితకు తరచు తననెవరో, 'కంచుకీ!' అని పిలుస్తున్నట్లు అనిపించసాగింది. పగలు కూడా ఒంటరిగా ఉండడానికి భయపడుతోంది. మల్లిక ఉందంటే, ఆమె ఎప్పుడో కాని గదిలోంచి బైటకు రాదు. రాత్రయేసరికి ఆ భయం ఇనుమడించేది.

ఇంకో రాత్రి – ఎందుకో మెలకువ వచ్చేసింది చరితకు. పక్కలో హరీశ్ గాఢ నిద్రలో ఉన్నాడు. లేచి బాత్ రూమ్ కి వెళ్ళింది. లైట్ వేసి లోపల అడుగుపెట్టబోయి, భయంతో కెవ్వున అరచింది.

బాత్ రూమ్ అంతటా బకెట్ తో పోసినట్టి రక్తం...! గోడలపైనా నెత్తుటి మరకలే!

వాటిని చూసి హిస్టీరియా పేషెంటులా ఆగకుండా అరుస్తూనే ఉందామె.

ఆ కేకలకు తృళ్ళిపడి మేల్కొన్న హరీశ్ కు పక్కలో భార్య కనిపించలేదు. కంగారుగా మంచం దిగి, 'చరితా!' అని బిగ్గరగా పిలుస్తూ కేకలు వస్తున్న వైపు పరుగెత్తాడు.

బాత్ రూమ్ గుమ్మం దగ్గర రెండు చేతులతోనూ కళ్ళు మూసుకుని వణికిపోతోంది చరిత. ఆమెను చూసి, పొదివి పట్టుకుని, "ఏమైంది, చరితా? ఎందుకలా కేకలు పెడుతున్నావ్? ఎందుకిలా వణికిపోతున్నావ్?" అంటూ ఆత్రుతగా ప్రశ్నించాడు.

భర్త గొంతుకు ఆలకించి మెల్లగా కళ్ళు తెరచిందామె. అతని వక్షంలో ముఖం దాచుకుంది. భయంతో నోరు పెకలడం లేదు. చేయి చాచి బాత్ రూమ్ లోపలికి చూపించింది.

లోపలికి చూసిన హరీశ్, "ఏముందక్కడ? ఎందుకలా భయపడిపోతున్నావ్?" అనడిగాడు.

"రక్తం..." అంది.

"ఎక్కడా?" అయోమయంగా అడిగాడు, "ఇక్కడేమీ లేందే!"

చటుక్కున అటువైపు చూసింది... రక్తం లేదు! బాత్ రూమ్ కడిగేసినట్టు శుభ్రంగా ఉంది!

నిర్ఘాంతపోయింది. నేలపైన మడుగు కట్టిన రక్తపుటేర్లు, గోడల మీది నెత్తుటి మరకలూ అంతలోనే ఎలా అదృశ్యమైపోయాయి..!?

"నువ్వేదో ఊహించుకుని భయపడుతున్నట్టున్నావు. అసలు ఆ పణికర్, మురుగేశన్ ల మరణం తరువాతే నిన్ను భయం ఆవహించుకుంది" అన్నాడు అతను సముదాయిస్తూ.

తాను చూసింది వాస్తవం కాదనీ, కేవలం అదంతా తన భ్రమ అనీ నమ్మలేకపోతోంది చరిత. తనకేమయిందోనన్న ఆందోళన కూడా కలిగింది. ఆ రాత్రి ఆమెకు కంటి మీద కునుకు లేదు.

#

కొద్ది రోజులుగా చరిత ఆరోగ్యం బావుండడంలేదు. అహర్నిశలూ ఉలికులికిపడుతుంది. 'కంచుకీ! నిన్ను వదల!' అంటూ ఎవరో చెవిలో బెదిరిస్తున్నారంటుంది. ఇంట్లో అజ్ఞాత వ్యక్తి ఎవరో నడయాడుతోందంటుంది. పక్క ఫ్లాట్ లోని దయ్యం తమ ఇంట తిష్ఠవేసిందంటుంది.

డాక్టర్స్ కు చూపిస్తే, ఆమెది మానసిక రుగ్మత అనీ, ఎందుకో భయపడుతోందనీ అంటూ మందులేవో ఇచ్చారు.

చరిత కోలుకునేంతవరకు కొన్నాళ్ళపాటు తోడుంటుందని అత్తగారిని రప్పించాడు హరీశ్.

కూతురి పరిస్థితిని గమనించిన వర్ధనమ్మకు, చరితను ఏ దయ్యమో ఆవహించడమో, లేక ఎవరైనా ఆమెకు చేతబడి చేయడమో కారణమై ఉంటుందన్న అనుమానం కలిగింది.

వెంటనే కాకినాడలో ఉంటూన్న తన అన్నయ్య భవానీశంకర్ కు ఫోన్ చేసింది... భవానీశంకర్ కు యాభై ఏళ్ళుంటాయి. దేవీ ఉపాసకుడు. శక్తి పీఠం ఉంది.

మేనకోడలి పరిస్థితి గురించి ఆలకించిన భవానీశంకర్ నాలుగు రోజుల్లో చెన్నై చేరుకున్నాడు... చరిత ఉండే ఫ్లాట్ లో అడుగిడుతూంటే, పరిసరాలలో క్షుద్రశక్తి ఏదో సంచరిస్తున్నట్లనిపించింది.

కుశల ప్రశ్నల అనంతరం ఇల్లంతా తిరిగి కోణ కోణమూ పరీక్షించాడు అతను... చరిత పరిచయం చేస్తూంటే భవానీశంకర్, మల్లికలు వింతగా వీక్షించుకున్నారు.

స్నానాదులు ముగించుకుని పూజలో కూర్చున్నాడు భవానీశంకర్. పూజ ముగిసాక అంతా వచ్చి హారతి తీసుకుంటూంటే, మల్లిక కనిపించలేదు.

"ప్రియుడి చేత మోసగింపబడ్డప్పట్నుంచీ దేవుడి మీద అలిగింది మల్లిక. పూజగది దాపుకు కూడా రాదు" అంది చరిత.

6

ఆ రోజు శుక్రవారం –

సాయంసంధ్య వేళ విశాలమైన ఆ హాల్లో నట్టింట పరాశక్తికి ప్రత్యేక పూజ ఆరంభించాడు భవానీశంకర్. పిండితో, రంగులతో పద్మాకారంలో ఆసనం తయారుచేసాడు. పీఠం వేసి, దాని పైన తనతో తీసుకొచ్చిన సుమారు పన్నెండు అంగుళాల పొడవుండే 'దుర్గాదేవి' కంచు విగ్రహాన్ని ప్రతిష్ఠించాడు. పూలమాలలతో అలంకరించాడు. మెళ్ళో నిమ్మకాయల దండ వేసాడు. అగరువత్తులు వెలిగించి, దీపారాధన చేసాడు. సాంబ్రాణి ధూపం వేసాడు. తొలుత శుద్ధ జలంతో దేవిని అభిషేకించి, పిమ్మట పసుపు కుంకుమలతో అర్చన చేసాడు... అగరువత్తుల పొగ, సాంబ్రాణి ధూపం ఇల్లంతా దట్టంగా క్రమ్ముకుని వింత సువాసన లీనుతున్నాయి.

చరిత తలంటు పోసుకుని పట్టు చీర కట్టుకుని పూజ దగ్గర కూర్చుంది. హరీశ్, వర్ధనమ్మలు ఆమెకు చెరో పక్కనూ ఆసీనులయ్యారు. భక్తిశ్రద్ధలతో ముకుళిత హస్తాలతో పూజా కార్యక్రమాన్ని తిలకించసాగారు. భవానీశంకర్ వారి నుదుటను దేవి కుంకుమను దిద్దాడు.

మల్లిక మాత్రం గదిలోంచి బైటకు రాలేదు. నిజానికి భవానీశంకర్ వచ్చినప్పట్నుంచీ గదిలోంచి బైటకు రావడం తగ్గించిందామె.

'ఓం ఐం హ్రీం క్లీం...చాముండాయై విచ్చేః ...' – గంభీర స్వరంతో భవానీశంకర్ చేస్తూన్న మంత్రోచ్చాటన ఇల్లంతా ప్రతిధ్వనిస్తోంది. అక్కడ ఉన్నవారి శరీరాలలో ప్రకంపనలను రేపుతోంది.

రాను రాను మంత్రోచ్చాటన ఉధృతమౌతోంది, జోరు హెచ్చింది.

హఠాత్తుగా గది తలుపు భళ్ళున తెరచుకుని బైటకు వచ్చింది మల్లిక. ఆమె ముఖం జేవురించియుంది. "ఆపు...!? అంటూ అరచింది.

ఆశ్చర్యపోయారంతా.

"ఎందుకు?" శాంతంగా అడిగాడు భవానీశంకర్.

"నాకిష్టం లేని పూజలు ఈ ఇంట్లో జరపడానికి వీల్లేదు!" తీక్ష్ణంగా అంది మల్లిక.

"శక్తి పూజను నియంత్రించే శక్తి ఏ శక్తికీ లేదు!" గంభీరంగా అన్నాడు భవానీశంకర్.

"ఆపు! నేను వెళ్ళిపోతున్నాను..." అంటూ గుమ్మం వైపు నడచిందామె.

గడప దాటబోతే, అజ్ఞాత శక్తి ఏదో త్రోసేసినట్టు వెనక్కి తూలిపోయింది. ముఖం రాతిలా చేసుకుని కిటికీ వైపు నడచింది. అక్కడా అదే అనుభవం!

"అష్టదిగ్బంధన జరిగింది. దేవి ఆజ్ఞ లేనిదే మానవేతరు లెవరూ ఈ ఇంటి గడప దాటలేరు" అన్నాడు భవానీశంకర్.

అతని వంక ఉరిమి చూసింది. "ఒరేయ్! నన్ను వెళ్ళనీరా!"

ఆమె వదనం ఎరుపెక్కింది. కనుగ్రుడ్లు పెద్దవయ్యాయి.

మల్లికలో వచ్చిన మార్పుకు కలవరపడ్డారు చరిత, హరీశ్, వర్ధనమ్మలు. అయోమయానికి గురయ్యారు. చరిత భయంతో భర్త చేయి గట్టిగా పట్టుకుంది.

"నా ఒళ్ళంతా మంటలురా... నన్ను పోనియ్యరా!" తీవ్ర స్వరంతో మళ్ళీ అరచింది మల్లిక, మెలికలు తిరిగిపోతూ.

"నువ్వు మనిషివి కావని నాకు తెలుసు. చెప్పు, ఎవరు నువ్వు? ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చావ్? ఎందుకు వచ్చావ్?" గర్జించాడు భవానీశంకర్.

విషయం అర్థం అయీ అవనట్టుండడంతో భయం భయంగా చూసారంతా.

మల్లిక పైన మంత్రపు జలం చిలకరించాడు భవానీశంకర్.

అక్కడ పెద్ద మెరుపు మెరిసింది. మల్లిక స్థానంలో దట్టమైన పొగ ఏర్పడింది.

ఆ పొగలో అస్పష్టమైన మానవాకారం!

వికృత వదనంతో భయం గొల్పుతోంది.

"చెప్పు, ఎవరు నువ్వు?" భవానీశంకర్ కంఠం కంచులా మ్రోగింది.

"చెబుతాన్రా, చెబుతాను. నేనెవరో తెలిస్తే మీ గుండెలు ఆగిపోతాయి!" అంటూ ప్రతిధ్వనితో ఆ ఆకారం చెబుతూన్న దాన్ని మంత్రబద్ధుల్లా వింటూండిపోయారంతా...

'నా పేరు అలోఖి. ఓ శక్తివంతమైన మాంత్రికురాలిని. కాళికాదేవి కటాక్షంతో జరామరణాలను జయించి నిత్య యౌవనంతో అలరారవలసిన తరుణంలో...నా శిష్యురాలు కంచుకి నన్ను ఘోరంగా వంచించింది. ఫలితంగా ప్రేతాత్మగా మారి పునర్జన్మకు నోచుకోక అశాంతితో తిరుగాడుతున్నాను నేను. పగతో, ప్రతీకారేచ్ఛతో నూరేళ్ళుగా కంచుకి కోసం వెదుకుతూనే ఉన్నాను...

ఓ రోజున అడవిలో ఓ యువకుణ్ణి చూసి మోహించాను. మానవ రూపం ధరించి అతని వెంట వచ్చాను. ఇక్కడకు వచ్చాక కనిపించింది నాకు – కంచుకి. ఆ యువకుడి భార్య రూపంలో!...

కంచుకుని మానసికంగా శారీరకంగా హింసించి బాధలు పెట్టి క్రూరంగా చంపాలని నిశ్చయించుకున్నాను. అనంతరం ఆమె భర్తతో కాపురం చేయాలనుకున్నాను... కాని, కంచుకి మెళ్ళో ఉన్న దేవి బిళ్ళ, ఆమె భర్త జబ్బకు కట్టుకున్న హనుమంతుడి బిళ్ళా...అడ్డు వచ్చాయి. ఎలాగో వారిచేత వాటిని ఒంటి నుండి వేరుచేయించి నా సత్తా చూపించాలనుకున్నాను...

పక్కింటి ప్రేతాన్ని వదిలించడానికి వచ్చిన క్షుద్ర శక్తుల మంత్రగాడు నన్ను చూసాడు. అందుకే వాణ్ణి మెడ విరిచి చంపేసాను... నన్ను ఇంటి నుండి పంపేయమంటూ కంచుకికి పనిమనిషి సలహా ఇవ్వడం గమనించాను. నా నిజరూపం చూపించి దాన్ని పిచ్చిదాన్ని చేసాను...'

ఆగి, చరిత వంక చూసింది అలోఖి ప్రేతాత్మ. 'ఇంతకుముందు స్నానం చేస్తూ మెళ్ళోంచి దేవి బిళ్ళ ఉన్న గొలుసు తీసి పక్కను పెట్టింది కంచుకి. దాన్ని తిరిగి ధరించడం మరచిపోయింది. నేను ఆ విషయం గ్రహించే లోపునే వచ్చి పూజ దగ్గర కూర్చుంది...'

అప్రయత్నంగా మెడ తడుముకుంది చరిత. గొలుసు లేదు.

'ఇప్పుడు దీన్నెవరు కాపాడుతారో చూస్తాను. దీని నెత్తురు త్రాగుతాను. నా పగ తీర్చుకుంటాను...' అంటూ హఠాత్తుగా చరిత పైకి లంఘించింది ప్రేతాత్మ. ఐతే విద్యుద్ఘాతం లాంటి మెరుపులు తాకడంతో 'కెవ్వు'న అరచి దూరంగా పారిపోయింది.

నవ్వాడు భవానీశంకర్. "చరిత మెళ్ళో దేవి బిళ్ళ లేకపోయినా, నుదుటను దేవి కుంకుమ ఉందన్న మాట మరచిపోయావు".

తీక్ష్ణంగా చూసింది ప్రేతాత్మ. 'మీ పూజను భగ్నం చేస్తాను. మిమ్మల్నందర్నీ నాశనం చేస్తాను' ఆగ్రహంతో అరుస్తూ రుధిరంతో నిండిన ఓ బిందెను సృష్టించి అందులోంచి రక్తాన్ని శక్తిపీఠం పైన గ్రుమ్మరించింది.

అది పీఠం చేరగానే పసుపు నీరుగా మారి దేవిని అభిషేకించింది. పుర్రెలు సృష్టించి దేవి మీదకు విసిరింది. అవి పుష్పాలుగా మారి దేవిని అలంకరించాయి.

పిచ్చెక్కినట్టు పేట్రేగిపోయింది అలోఖి ప్రేతాత్మ. "మిమ్మల్నందర్నీ నాశనం చేసేస్తాను. ఈ ఇంటిని స్మశానం చేసేస్తాను" అంటూ పెనుగాలి సృష్టించింది. నిప్పుల వర్షం కురిపించింది.

అవేవీ వారి దరిదాపులకు కూడా చేరలేకపోయాయి. వారి చుట్టూ లక్ష్మణరేఖలా ఓ అగ్నికవచం ఏర్పడడమే అందుకు కారణం.

ప్రేతాత్మ అక్కడ ప్రళయం సృష్టించింది. భూకంపం వచ్చినట్టు అల్లాడిపోయింది ఫ్లాటంతా. తలక్రిందులైంది. అంతా పక్కలకు ఒరిగిపోయారు. ఒకరి మీద నొకరు పడిపోయారు. భయాందోళనలతో కేకలు పెట్టారు.

వారి అవస్థ చూసి వికటంగా నవ్వింది అలోఖి ప్రేతాత్మ.

భవానీశంకర్ మాత్రం ఏమాత్రం తొణక్కుండా మంత్రోచ్చాటనను ముమ్మరం చేసాడు.

ఆ గందరగోళంలో చరిత నుదుటి మీది కుంకుమ చెరిగిపోయింది. ఆ సంగతి గుర్తించిన ప్రేతాత్మ ఆమెను దొరకబుచ్చుకుంది. 'కంచుకీ! నయవంచకీ! నేటితో నీకు ఆయువు మూడింది. నా పగ తీరుతుంది' అంటూ ఆమె శిరస్సు పైన మోదడానికి చేయి పైకెత్తింది.

చరిత భయంతో 'కెవ్వు' మంది. హరీశ్, వర్ధనమ్మలు హాహాకారాలు చేసారు.

భవానీశంకర్ రానున్న ప్రమాదాన్ని గుర్తించాడు. క్షణం ఆలస్యం చేయకుండా, "జై దుర్గా భవానీ...!" అంటూ కూర్చున్న చోటు నుండే పీఠం మీది దేవి విగ్రహాన్ని భక్తితో కన్నులకు అద్దుకుని ప్రేతాత్మ మీదకు విసిరాడు.

విగ్రహం సూటిగా వచ్చి తాకడంతో ఓ వెర్రికేక పెట్టి చరితను వదిలేసింది ప్రేతాత్మ.

హరీశ్ భార్యను పీఠం వైపుకు లాగేసాడు.

విగ్రహం తాకిడితో అగ్ని జ్వాలలు రేగి అలోఖి ప్రేతాత్మ నిలువునా దహించుకుపోయింది. చూస్తూండగానే పిడికెడు బూడిదగా మారిపోయింది.

అలోఖి ప్రేతాత్మ అంతరించడంతో ఆ ఇంట్లో మళ్ళీ ప్రశాంతత నెలకొంది.

'జై ఆది పరాశక్తీ!' అని నినదిస్తూ దేవి విగ్రహాన్ని పీఠం పైన పునఃప్రతిష్ఠించి శుద్ధి జరిపాడు భవానీశంకర్. "ఇక అలోఖి ప్రేతాత్మ పీడ విరగడైనట్టే. చరితకిక ఏ ఆపదా లేదు," అంటూ దేవి కుంకుమను ఆమె నుదుటను దిద్దాడు.

తరువాత అలోఖి ప్రేతాత్మ బూడిదను ఓ సీసాలో బంధించి సీలు వేసాడు – దాన్ని సముద్రంలో వదలిరావడానికి.

'ఓం ఐం హ్రీం క్లీం ... చాముండాయై విచ్చెః ...'

– ఆ రాత్రంతా ఆ ఇంట మంత్రోచ్చాటన మంగళప్రదంగా మార్మోగుతూనే ఉంది.

COMMENTS